

ЕЛИ РАЗКАЗВА

– Здравей – Аз съм Ели, но мама и тати ме наричат „малкото ни слънчице“. Искам да ви разкажа за едно специално място, където ходя всеки ден. Това е царството на вълшебните приказки и се казва „Оксиния“. Не знам защо така са го кръстили, но мен там ме наричат „Ели – слънчевото дете“, защото, както казват вълшебниците, аз съм винаги усмихната и искам да науча всички чудеса.

Да си призная, не винаги съм усмихната: когато мама и тати ме заведоха там за първи път, на мен ми беше много тъжно и непонятно, защо не ме искат вкъщи. Разбира се, си помрънках малко, ама не за дълго, защото не можете да си представите какви чудесии се изляха на главата ми. Ще ви разкажа ред по ред.

Преди работа мама ме води тук сутрин към 8.30, а ме взима в 5.00, а по-някога и по-късно, за причината ще ви разкажа по-късно.

Веднага, щом вляза във вълшебната стая, първо си слагам раничката и обувките в специалното шкафче. Ако не го направя, дрешките могат да ми се обидят и да отидат в друго шкафче и после е доста трудно да ги открия. Така правят всички мои приятели преди да започнем със сутрешното „раздрусване“. Ха-ха, това е доста смешно – голямата вълшебница ни пуска музика, а много често и хорца, и ние започваме да тропкаме, после дишаме с коремчета и се разтягаме, защото трябва да събудим ръчичките, крачетата, главичките – иначе няма да има кой да продължи с лудориите.

След това си играем на изследователи. Просто не можете да си представите колко интересни книги, играчки и чудесии има в тази „Оксиния“. И големите вълшебници всеки ден ни учудват с нови неща... Много ми е смешно, когато започнат да говорят на един друг език. Казват му „английски“. В началото ги гледах и им се чудех, какво искат да ми кажат. А сега, няма да повярвате, аз не само ги разбирам, а им говоря на този английски, макар че не винаги ми се получава. Мама и тати много ми се радват, когато вечер им пея поредната песничка на английски. А веднъж, когато баба дойде на гости, аз и извиках:

–Hello, Granny. How are you today? Are you happy?

Ле-ле! Да бяхте видели учудата на моята Granny!

Най-смешни са ми игрите, когато произнасяме различни звуци и правим упражнения с устичките, а после си разтриваме пръстчетата и ушичките. Ама е хубаво, и това се нарича със сложната дума Логоритмика.

По някое време отиваме в залата на Витамините, където вълшебниците са ни приготвили плодови салати. Преди си мислех, че салатата е само от домати и краставици, но тук тя е различна – има банан, ябълка, портокал, киви и ние ги изяждаме, за да сме много здрави.

Ще ви споделя една тайна – понякога много се цапаме, ама никой не ни се кара. Ние си знаем, че трябва да отидем до специалното шкафче, където в раничката мама ни е сложила чисти дрешки за да си ги сменим. Е, случват се и други смешни неща с по-малките ни приятели: например, гащичките изведнъж им стават мокри или пфуу... доста миризливи. Но и тук има изход от положението – в една много смешна баня вълшебницата мие малките дупета и те отново стават чисти. На мен такива неща не ми се случват, защото добрите феи винаги ми напомнят, че има едни шарени гърненца-кресла, където да оставим ненужните неща от нашето тяло. Забавно, нали?

Аз имам много приятели тук: Боби, Катя, Павел, Надя. След закуската с витамини ние си играем на нашите си игри, а вълшебниците винаги ни пускат приятна музика (хе-хе, сигурно, за да ни заглушават, когато се надвикваме).

А после идва времето на „гладните коремчета“. Само ако можехте да опитате всички вкуснотици, които хапваме... И тук няма хъкъ-мъка, всички изяждат всичко. Даже мама понякога се чуди, защо в „Оксиния“ изяждам всичко, а вкъщи, както казва тя, се правя на интересна.

Когато препълним коремчетата, вълшебницата ни прочита приказка, за да сме спокойни и коремчето да си свърши своята работа.

Някои мои приятели ги взимат след като се наобядваме, а аз си слагам пижамката и се гмурвам в едно топло легълце. Винаги сънувам нещо и после разказваме на вълшебниците или рисуваме нашите сънища, докато коремчетата не дадат сигнал за следобедната закуска. И после пак отиваме в стаята на чудесата, където има играчки, каквито вкъщи нямам. Най-много ми харесва да рисувам с различни неща и, разбира се, с пръстчетата. А понякога правим кули от истински пясък! (аз пък си мислех, че пясък има само на морето). Ако е топло и слънчево, излизаме навън.

И така, мама или тати идват да ме вземат към 5 часа, но понякога по-късно, защото точно в 6.30 в „Оксиния“ идват много деца, които не познавам, но заедно отиваме на йога, или кунг фу, или арт театър, или музика. Всяка вечер има различни неща и аз си избирам къде да ходя, а мама и тати имат време да напазаруват.

В къщи се прибирам измореничка, но не спирам да говоря, а мама и тати не спират да ми се смеят. Вече познавам часовника и когато стане 8.30 отивам да се изчипкам и точно в 9 часа си лягам. Ако си легна по-късно, на сутринта съм кисела и

вълшебниците в „Оксиния“ ми казват, че когато сме кисели Слънчицето не иска да се покаже и денят ще бъде мрачен.

Мога да ви разказвам дълго за това вълшебно царство. Много ни е хубаво. И мама и тати са доволни, защото казват, че много бързо раста и ставам все по-умна, е, и леко палава, ама иначе ще е скучно. Знаете ли, виждала съм мама и тати понякога да си говорят дълго с вълшебниците. Казаха ми, че не винаги знаят как да реагират на моите чудесии, затова вълшебниците им разкриват големите тайни за **ИСТИНСКОТО ЦАРСТВО НА ИСТИНСКОТО ДЕТСТВО.**

Ако имате въпроси или нещо не съм ви разказала ясно, обадете се на телефон: **02/8762221; 02/9744471; 0888720344**

А да, забравих, „Оксиния“ има царство: в в Младост-3 и едно виртуално царство, където ще прочетете за всичките им вълшебства: www.oksinia-bg.com или просто им напишете: oksinia_school@abv.bg (видях една кака, която по цял ден отговаря на писмата или разказва по телефона за нашите чудесии).

А най-добре ще е да дойдете и да видите

вълшебното царство на слънчевите деца.